פט: שתי מדות פרק עשירי מנחות

בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן [ונתערבו] בשרות. כרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה בהקומץ רבה (לעיל כג.) דאמרי תרב שנתערב בנעול יקרב: **ואם** עד שלא בלל נתערבו פסולות. דבעינן לאוי לגילה: **והא** מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן אלו בפני עצמן תו.

קשיא לעלוס מין מערכין אפי' נתערבו נמי לא [ד] וכגון שלא בלל ונראה דלא מייתי הכוא דאין מערבין אלא משום דסיפא דבללן אלו בפני עלמן כו' עלה קאי אנסכי כבשים בנסכי פרים ואילים אבל לא דייק כלל אלא מהא דמדקתני סיפא ונתערבו בלשון דיעבד מכלל דמערבין דרישא לכתחילה קאמר: **שאם** אי אתה אומר כן **פסלתו.**

תימה אם כן כבשי עלרת שנמנון שלא לשמן דתניא בפ' התכלת (לעיל מח.) הדם זרק והבשר יאכל אמאי הא כיון דבעי לחם ולא קדש הלחם יפסל וכן תוהה שנמנה שלא לשמה תיפסל כיון דלא קדש הלחם ושלמי נזיר שנמנון שלא כמלוונן דקאמר דאין טעונין לא לחם ולא זרוע וכן מפרים מעות לנזירותו ומת דאמר בפ' קמא (לעיל ד:) דמי שלמים יביא בהן שלמים ואין טעונים לחם ולרבא ניחא דמשני בשלמא הנך עולות ניחא אי לא חזו לעולת חובה חזו לעולת נדבה הכא נמי שלמים ניחא אי לא חזו לשלמי חובה חזו לשלמי נדבה אלא לאחי קשיא ואפי' לרבא נמי קשה דהא איצור לא מייתו שלמי נדבה ויש לומר דלחם לא דמי לנסכים דנסכים חשיבי עפי כגוף הקרבן משום דקרבי למזבח אבל לחם לא חשיב כגוף הקרבן משום דאין בו למזבח וזרוע שבילה נמי אף על גב דגופא דזיבחא הוא אין לחוש בכך דשלמי נזיר גופייהו אפי' לא היה מקריב בהן מלות זרוע שבילה לא היו פסולין בכך הואיל ועשו העבודות כמצוות: **תמיד** של שחר טעון שני גזירין. בכהן אחד אחר סידור כל המערכה ושל בין הערבים בשני כהנים ושני גזירין דתמיד בפרק ב' דמסכת יומא (דף כו:) כך פירש בקונטרס ע) והכי תנן התם בפרק ב' (ג"ז סס) דתמיד קרב בתשעה בעשרה בתחד עשר לא פחות ולא יותר [ה] עלמו בתשעה בחג ביד אחד לגומות של מים הרי כאן עשרה בין הערבים בי"ל עלמו בתשעה וסנים בידן שני גזירי עלים והשתא תימה אי גזירי עלים דתמיד של שחר בכהן אחד הוה ליה עלמו בעשרה אי בתחד עשר אי טעונים שני הכהנים ולריך לומר דלא חשיבא

בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו בשרים אם עד שלא בלל פסול [ב]הבבש הבא עם העומר אע"פ שמנחתו כפולה לא היו נסכיו כפולים: **גמ'** ורמינהו [ג]ר' יוחנן [ד]והקטירו שלא יערב חלבים בחלבים אמר ר' יוחנן [ה]אם נתערבו קא אמר [ו]אי הכי ואין מערבין נסכי כבשים בנסכי פרים ואילים [ז] ואפי' נתערבו נמי לא והא מדקתני סיפא בללן אלו בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונתערבו בשרין מכלל דרישא לכתחלה קא אמר אמר אביי [ז] ה"ק מערבין יין אם נתערב סלתן ושמנן ויינן לכתחלה לא והתניא במה דברים אמורים בסלת ושמן אבל יין מערבין אלא אמר אביי [ט] ה"ק [י]היכא דהוקטר סלתן ושמנן מערבין יין לכתחלה היכא דלא הוקטר אם נתערב סלתן ושמנן מערבין נמי יינן ואם לאו אין מערבין דלמא אתי לאיערובי סלת ושמן לכתחלה: [י] כבש הבא עם העומר: ת"ר [2]ומנחתו שני עשרונים לימוד על כבש הבא עם העומר שמנחתו כפולה יכול כשם שמנחתו כפולה כך יינו כפול תלמוד לומר [2]ונסכו יין רביעית ההין יכול לא יהא יינו כפול שאינו נבלל עם מנחתו אבל יהא שמנו כפול שנבלל עם מנחתו ת"ל ונסכו כל נסכיו לא יהו אלא רביעית מאי תלמודא אמר רבי אלעזר כתיב ונסכה וקרינן ונסכו [י] כיצד נסכה דמנחה כנסכו דיין מה יין רביעית אף שמן נמי רביעית א"ר יוחנן [יא]אשם מצורע ששחטו שלא לשמו טעון נסכים שאם אי אתה אומר כן פסלתו מתקיף לה רב מנשיא בר גדא אלא מעתה כבש הבא עם העומר ששחטו שלא לשמו תהא מנחתו כפולה שאם אי אתה אומר כן פסלתו [יב]ותמיד של שחר ששחטו שלא לשמו יהא טעון שני גזירין בכהן אחד שאם אי אתה אומר כן פסלתו [יג] אין ה"ג אלא אמר אביי [יד]חדא מינייהו נקט [טו]ר' אבא אמר בשלמא הנך עולות גינהו

וכן נמי מערבין נסכי כבשים של היום בנסכי כבשים של אמש (לעיל דף טו:) מכיון דלדם זבחו הייום ונסכיו מכאן [ד] **אכל אין מערבין וכו'.** משום דהכלו בלילתן רבה והכלו בלילתן עבה: **בללן.** לנסכי פרים בפני עלמן ולנסכי כבשים בפני עלמן ושוב נתערבו כשרין [ה]אם נתערבו עד שלא בלל פסולה: **גמ' שלא יערב חלבים.** הכי נמי לא יערב נסכים: **אמר רבי יוחנן.** לא מיתמא מערבין בין בתרשיגן כו'. ל"ק. [ו] ל"ל אכל אין מערבין הייט בשלא הוקטר פולמן ושמנן והכ"ל אתא"ל ד"ה לימד על כנס מלומר דלימוד בנוגה זה מה שלא לימד בלל מלומר שלא לימד בלל מלומר שמנחתו כפולה וכו' זי' לינן שמן הכ"ל. ל"ק וכ"ל אלו כי הדבורים אמ"ש כו' לא היו אלא כי' דיבורים לדומה (ז) בל"ל מנחתו כפולה לאמ"ש